

И самодиви в бяла премяна,
чудни, прекрасни, песен поемнат, -
тихо нагазят трева зелена
и при юнакът дойдат, та седнат.

Една му с билки раната върже,
друга го пръсне с вода студена,
третя го в уста целуне бърже, -
а той я гледа - мила, засмяна!

"Кажи ми, сестро, де - Караджата?
Де е и мойта вярна дружина?
Кажи ми, пък ми вземи душата, -
аз искам сестро, тук да загина!"

И плеснат с ръце, па се прегърнат,
и с песни хвъркнат те в небесата, -
летят и пеят, дорде осъмнат,
и търсят духът на Караджата...

Но съмна вече! И на Балкана
юнакът лежи, кръвта му тече, -
вълкът му ближе лютата рана,
а слънцето пак пече ли - пече!